

ERIK AXEL KARLFELDT

EN VANDRINGSDAG

I soluppgångens timma,
när kärrets lätta dimma
drog bort för friska fläktar då bröt jag upp från byn.
All nejden tycktes bada
i sommarfärger glada,
och fläcklös spände fästet den stora paraplyn.

Allt sov. Förgäves skickar
jag långa avskedsblickar
mot öde fönster — dröm du, min lilla lata vän!
När lindarna som blomma
i höst stå grå och tomma
och sol och himmel mörkna, jag hälsar dig igen.

Från soldränkt väg jag tråder
på stig där skymning råder,
där skogens klädning släpar sin glänsande brokad.
Och nu är middagstiden
för länge sedan liden,
nyss klang den första tonen av trastens serenad.

Nu vill jag ränseln kasta
och här i backen rasta.
Därnedan vilar ängen, en mognande blondin,
där lyser gul ranunkel
i klöverbladens dunkel
och tisteln lyfter kungligt sin krona av karmin.

Långt bort vid slättens gränser
en strimma vatten glänser,
ett vallrop irrar fjärran i mörka skogars rum.